

SYLVIA DAY
LLIGADA
A TU

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *ENTWINED WITH YOU*

PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2013

© SYLVIA DAY, 2013

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2013

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-1649-8

DIPÒSIT LEGAL: B. 11.674-2013

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: EGEDSA

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Agraïments

Vull expressar el meu agraïment a l'editora Hilary Sares, per tot el treball dedicat a *Lligada a tu* i als dos llibres anteriors de la sèrie Crossfire. Sense ella, segur que hi hauria algunes incoherències i paraules sud-americanes, alguns lapsus en l'argot i altres errors que distraurien els lectors del bonic amor d'en Gideon per l'Eva. Moltes gràcies, Hilary!

Vull donar les gràcies a la meva agent, la Kimberly Whalen, i a la meva editora, la Cindy Hwang, per ajudar-me a recuperar la màgia d'en Gideon i l'Eva mentre escrivia aquesta història. Quan necessitava ajuda, sempre eren al meu costat. Gràcies, Kim i Cindy!

Gràcies al meu publicista, en Gregg Sullivan, per vetllar per la meva organització i ser de gran ajuda a gestionar la meva agenda.

Gràcies al meu agent, en Jon Cassir, de CAA, per tota la feina i la paciència a respondre les meves preguntes.

També vull expressar el meu agraïment a tots els meus editors internacionals, que han mostrat tant de suport i d'entusiasme per la sèrie Crossfire.

I als meus lectors, no tinc prou paraules per agrair-vos la paciència i el suport. Estic contenta de poder compartir amb vosaltres la continuació de la història d'en Gideon i l'Eva.

Els taxistes de Nova York són fets d'una altra pasta. Sense cap mena de por, acceleraven i serpentejaven pels carrers atapeïts de cotxes amb una calma excepcional. Per no parar boja, havia après a concentrar-me en la pantalla del meu mòbil en comptes de fixar-me en els cotxes que passaven volant tan sols a uns centímetres de distància. Si algun cop cometia l'error d'alçar el cap i mirar a fora, de seguida premia el peu amb força contra el terra, intentant instintivament trepitjar el fre.

Però aquesta vegada no necessitava cap distracció. Estava amarada de suor d'una intensa classe de krav maga, i el cap em donava voltes pensant tota l'estona en el que havia fet l'home a qui estimava.

En Gideon Cross. Només de pensar en el seu nom m'envaïa una flamarada de desig per tot el cos. Des del primer cop que el vaig veure —quan vaig intuir el seu impressionant i imponent aspecte exterior i alhora l'home fosc i perillós que hi havia a l'interior—, vaig estar segura que havia trobat la meva altra meitat. El necessitava tant com necessitava els batecs del meu cor per viure, i s'havia posat en un gran perill, arriscant-ho tot per mi.

El soroll d'una botzina em va tornar al present. A través del parabrisa, vaig veure el brillant somriure d'un milió de dòlars del meu company de pis al lateral d'un autobús. Els llavis d'en Cary Taylor dibuixaven una corba provocativa i el seu cos llarg i esvelt bloquejava el pas a la cruïlla. El taxista no parava de fer sonar la botzina, com si això li hagués d'obrir pas.

Ni de broma. En Cary es mantenia tan immòbil com jo. Estava estirat de costat, amb el tors i els peus nus, els texans descordats per mostrar la cintura dels calçotets i les impecables línies dels seus abdominals. Duia els cabells castanys despentinats de manera sexy i els ulls de color maragda li brillaven amb picardia.

De sobte em va venir al cap que hauria d'amagar un secret terrible al meu millor amic.

En Cary era la meva pedra de toc, la meva veu de la raó, la meva espatlla preferida on buscar consol i un germà en tots els sentits. No m'agradava haver-li d'amagar el que en Gideon havia fet per mi.

Tenia unes ganes boges de parlar-ne, necessitava que algú m'ajudés a entendre-ho, però mai no seria capaç de dir-ho a ningú. Fins i tot la persona de més confiança podria sentir-se èticament i legalment obligada a trencar aquesta confiança.

Tot d'una va aparèixer un agent de trànsit corpulent, amb una armilla fosforescent i guants blancs, i va fer posar l'autobús al seu carril fent un gest autoritari amb la mà i un crit que deixava clar que parlava seriosament. Ens va indicar que travesséssim la cruïlla just abans que el semàfor canviés. Em vaig reclinar al seient, amb els braços al voltant de la cintura, abraçant-me.

El trajecte des de l'àtic d'en Gideon a la Cinquena Avinguda fins al meu apartament a l'Upper West Side era

curt, però en aquell moment em va semblar una eternitat. La informació que la detectiu Shelley Graves de la NYPD havia compartit amb mi unes hores abans m'havia canviat la vida.

També m'havia obligat a abandonar l'única persona amb la qual *necessitava* estar.

Havia deixat en Gideon perquè no podia confiar en la bona fe de la Graves. Hi havia la possibilitat que la Graves m'hagués explicat tot allò només per veure si jo sortia corrent per reconciliar-me amb en Gideon i demostrar que la nostra ruptura era una mentida ben calculada.

Redeu. L'onada d'emocions que sentia em feia accelerar el cor. En Gideon em necessitava ara —tant, si no més, del que jo el necessitava a ell—, i tot i així l'havia deixat.

La desolació que tenia als ulls quan les portes de l'ascensor privat ens van separar m'havia esquinçat per dins.

«Gideon».

El taxi va girar la cantonada i es va aturar al davant del meu apartament. El porter de nit va obrir la porta del taxi abans que li pogués dir al taxista que girés i em tornés al lloc d'on havia vingut, i l'aire enganxós de l'agost va neutralitzar de cop l'aire condicionat del vehicle.

—Bona nit, senyoreta Tramell. —El porter va acompanyar la salutació amb un copet a la gorra amb els dits, i va esperar pacientment mentre jo buscava la targeta de crèdit. Després de pagar, vaig acceptar la seva ajuda per sortir del taxi i vaig notar que em mirava discretament la cara plorosa.

Vaig somriure com si tot anés la mar de bé, vaig entrar apressada al vestíbul i vaig anar directa cap a l'ascensor, fent una lleu salutació al recepcionista que hi havia rere el taulell.

—Eva!

Em vaig girar i vaig veure una morena esvelta amb un elegant conjunt de faldilla i brusa que s'aixecava de la zona d'espera del vestíbul. Els cabells li queien formant flocs ondulats sobre les espatlles, i el somriure li adornava uns llavis carnosos pintats de color rosa brillant. Vaig arrugar el front perquè no sabia qui era.

—Sí? —vaig respondre, molt cautelosa. Hi havia una brillantor als seus ulls que em va fer posar en guàrdia. Tot i que estava molt cansada i probablement es notava, vaig redreçar l'esquena i la vaig mirar directament als ulls.

—Deanna Johnson —va dir, mentre m'oferia una mà amb la manicura perfecta—. Periodista *freelance*.

Vaig alçar una cella.

—Hola.

La noia va somriure.

—No cal que siguis tan desconfiada. Només vull parlar un momentet amb tu. Estic treballant en un article i crec que em podries ajudar.

—No t'ofenguis, però no se m'acut cap tema del qual vulgui parlar amb una periodista.

—Ni tan sols d'en Gideon Cross?

Els pèls de la nuca se'm van eriçar.

—Especialment d'ell, no.

En Gideon, que era un dels vint-i-cinc homes més rics del món, amb una cartera d'immobles a Nova York tan extensa que et deixava el cap xarbotat, sempre era notícia. Però també era notícia que m'hagués deixat i hagués tornat amb l'exnòvia.

La Deanna va encreuar els braços, gest que va accentuar el seu escot i del qual em vaig adonar perquè me l'estava mirant amb més atenció.

—Au, vinga —va insistir—. No hi ha pas de sortir el

teu nom, Eva. No diré res que et pugui delatar. És la teva oportunitat per recuperar una mica el teu terreny.

De sobte se'm va fer un nus a l'estómac. Aquella dona era exactament el tipus d'en Gideon: alta, prima, cabells foscos i pell daurada. Completament diferent de mi.

—N'estàs segura, que vols continuar per aquest camí? —vaig preguntar en veu baixa, gairebé convençuda que s'havia ficat al llit amb el meu home en algun moment del passat—. No és pas precisament una persona a la qual voldria fer enfadar.

—Que li tens por? —va etzibar—. Jo no. Els diners no li donen el dret de fer el que vulgui.

Vaig fer una respiració lenta i profunda i vaig recordar quan el doctor Terrence Lucas —una altra persona que estava en conflicte amb en Gideon— m'havia dit una cosa similar. Ara que sabia de què era capaç en Gideon, fins on podia arribar per protegir-me, encara podia respondre honestament i sense reserves:

—No, no li tinc por. Però he après a escollir les meves batalles. Seguir endavant és la millor revenja.

Va alçar la barbeta.

—No totes tenim estrelles de rock esperant per entrar en escena.

—Qui sigui. —Vaig sospirar quan va esmentar el meu ex, en Brett Kline, el cantant d'un grup que s'estava fent famós i un dels homes més sexys que mai havia conegut. Igual que en Gideon, irradiava atractiu sexual com una onada de calor. Però a diferència d'en Gideon, no era l'amor de la meua vida. No hi nedaria pas més, en aquestes aigües.

—Escolta'm —va dir la Deanna, mentre es treia una targeta de visita de la butxaca de la faldilla—, molt aviat t'adonaràs que en Gideon Cross t'estava utilitzant per

posar la Corinne Giroux prou gelosa per tornar amb ell. Quan baixis del núvol, truca'm. T'esperaré.

Vaig acceptar la targeta.

—Per què creus que sé alguna cosa que val la pena d'explicar?

Els llavis se li van aprimar.

—Perquè fos quin fos el motiu pel qual en Cross sortia amb tu, vas aconseguir captivar-lo. L'home de gel es va fondre una mica per tu.

—Potser sí, però ja s'ha acabat.

—Això no significa que no sàpigues alguna cosa, Eva. Jo et puc ajudar a destriar què pot tenir interès periodístic.

—Tu què en penses? —Abans hauria de perdre el cap per quedar-me tan tranquil·la mentre algú es ficava amb en Gideon. Si ella estava decidida a ser una amenaça per a en Gideon, jo estava decidida a barrar-li el pas.

—Aquest home té una part fosca.

—Que no la tenim tots? —Què sabia d'en Gideon? Què li havia revelat, ell, mentre havia durat la seva... associació? Si és que n'hi havia hagut mai alguna.

No estava segura de poder arribar mai al punt en què pensar en en Gideon intimant amb una altra dona no em desencadenés un sentiment ferotge de gelosia.

—Per què no anem a algun lloc on puguem parlar? —va dir, intentant entabanar-me.

Vaig fer una ullada al recepcionista del taulell, que ens ignorava educadament. Estava massa tocada emocionalment per enfrontar-me a la Deanna, i encara no m'havia recuperat de la conversa amb la detectiu Graves.

—Potser en un altre moment —vaig dir, deixant les opcions obertes perquè tenia la intenció de vigilar-la de prop.

Com si hagés intuït la meva inquietud, en Chad, un dels recepcionistes del torn de nit, se'ns va acostar.

—La senyoreta Johnson ja se n'anava —li vaig dir, traient-me un pes de sobre. Si la detectiu Graves no havia estat capaç d'encolomar-li res a en Gideon, una empipadora periodista *freelance* no se'n sortiria pas millor.

La llàstima era que jo sabia molt bé quina mena d'informació es podia filtrar de la policia, i amb quina facilitat passava, tot sovint. El meu pare, en Victor Reyes, era policia, i n'havia sentit a parlar molt, d'aquest tema.

Vaig dirigir-me cap als ascensors.

—Bona nit, Deanna.

—Fins aviat —va dir ella.

Vaig entrar a l'ascensor i vaig prémer el botó del meu pis. Quan les portes es van tancar, em vaig repenjar amb tot el meu pes al passamà. Havia d'avisar en Gideon, però era impossible poder-m'hi posar en contacte sense deixar pistes.

El dolor del pit se'm va intensificar. La nostra relació estava destrossada. Ni tan sols no podíem parlar.

Vaig sortir de l'ascensor, vaig entrar a l'apartament com una ànima en pena, vaig passar per la sala d'estar i vaig deixar caure la bossa en un tamboret de la cuina. Les vistes de Manhattan a través dels grans finestrals de la sala d'estar no van aconseguir commoure'm. Estava massa agitada per fixar-me en les vistes. L'única cosa que m'importava era que no estava amb en Gideon.

Mentre travessava el passadís per anar cap a l'habitació, vaig sentir el so esmorteït de la música que venia de l'habitació d'en Cary. Que estava acompanyat? De qui? El meu millor amic havia decidit intentar fer jocs malabars entre dues relacions: una amb una dona que l'acceptava tal com era, i l'altra amb un home que odiava que en Cary estigués embolicat amb algú altre.

Vaig tirar la roba al terra del lavabo i em vaig ficar a la dutxa. Mentre m'ensabonava, se'm va fer impossible no pensar en les vegades que m'hi havia dutxat amb en Gideon, en les vegades que el nostre desig mutu havia provocat moments absolutament eròtics. L'enyorava moltíssim. Necessitava el seu tacte, el seu desig, el seu amor. L'anhel de tot això em rosegava per dins, em feia estar inquieta i nerviosa. No sabia pas com em podria adormir, si no tenia ni idea de quan podria tornar a parlar amb en Gideon. Hi havia tantes coses per parlar...

Em vaig embolicar amb una tovallola i vaig sortir del lavabo.

En Gideon estava dret al davant de la porta tancada de l'habitació. El fet de veure'l em va provocar una reacció tan brusca que va semblar que em donessin un cop de puny. Se'm va tallar la respiració i el cor em va començar a bategar a un ritme trepidant. Tot el meu cos responia davant d'ell amb un potent ímpetu de desig. Semblava que feia anys que no el veia, i no pas tan sols una hora.

Li havia donat una clau, però ell era el propietari de l'edifici. Posar-se en contacte amb mi sense deixar rastre li era més fàcil, amb aquest avantatge... de la mateixa manera que havia pogut contactar amb en Nathan.

—És perillós que vinguis aquí —vaig dir. Tot i que això no m'impedia estar emocionada pel fet que hagués vingut. La meva mirada l'absorbia i recorria àvidament aquell cos esvelt d'espatlles amples.

Duia uns pantalons de xandall negres i el seu estimat jersei de Columbia, una combinació que el feia semblar l'home de vint-i-vuit anys que era, i no pas el magnat multimilionari que la resta del món coneixia. Duia una gorra dels Yankees ben calada sobre el front, però l'ombra de la visera no desmereixia gens els impressionants

ulls blaus. Em mirava intensament, amb els seus llavis sensuals dibuixant una prima línia trista.

—No me n’he pogut estar.

En Gideon Cross era un home increïblement guapo, fins al punt que la gent s’aturava a mirar-lo pel carrer. Abans el veia com un déu del sexe, i les seves freqüents —i entusiastes— mostres de destresa en aquest camp confirmaven constantment que tenia raó, però també era ben conscient que era humà. Igual que jo, estava desfet.

Era evident que ho teníem malament per reeixir en la nostra relació.

El pit se’m va inflar amb una respiració profunda, com una resposta del meu cos davant de la seva proximitat. Tot i que era a una certa distància, notava la seva atracció embriagadora, la força magnètica de ser a prop de l’altra meitat de la meva ànima. Havia estat així per a tots dos des del primer moment que ens vam veure, ens vam sentir inexorablement atrets. Vam confondre aquella impressionant fascinació mútua per luxúria fins que ens vam adonar que no podíem respirar l’un sense l’altre.

Vaig reprimir les ganes de córrer i llançar-me als seus braços, el lloc on desitjava ser desesperadament. Però estava massa quiet, massa estrictament controlat. Esperava ansiosa el seu senyal.

Redéu, com l’estimava.

Va tancar els punys al costat del cos.

—Et necessito.

Se’m van encongir les entranyes en sentir l’aspror de la seva veu, una aspror càlida i luxuriosa.

—No cal que ho diguis tan content —vaig dir amb ironia, sense alè, intentant animar-lo una mica abans que em tingués sota seu.

L’estimava quan estava turmentat, i l’estimava quan es

mostrava tendre. L'acceptaria de la manera que fos, però feia tant de temps... Notava un formigueig a la pell i una tensió expectant, desitjava la reverència àvida del seu tacte. No sabia què passaria, si alliberàvem el desig que portàvem a dins. Potser ens trencaríem.

—Això m'està matant —va dir, amb brusquedat—. Estar sense tu. Trobar-te a faltar. Em sembla que el meu collons de seny depèn de tu, Eva, i tu encara vols que estigui *content*?

Vaig treure la llengua per humitejar-me els llavis secs i va fer un gemec que em va provocar un calfred per tot el cos.

—Bé... Jo estic contenta.

La tensió del cos se li va alleujar visiblement. Devia estar molt amoïnada pensant com reaccionaria amb el que havia fet per mi. Sincerament, jo m'hauria preocupat. La meua gratitud significava que era més retorçada del que em pensava?

Després vaig recordar les mans del meu germanastre recurrent-me tot el cos... el seu pes prement-me contra el matalàs... el terrible dolor entre les cames quan me la clavava una vegada i una altra...

Vaig tremolar amb una fúria renovada. Si sentir-me feliç perquè aquell fill de puta era mort em feia retorçada, doncs seria retorçada.

En Gideon va respirar fondo. Va alçar la mà fins al pit i es va fregar la zona del cor, com si li fes mal.

—T'estimo —vaig dir, amb les llàgrimes que em cremaven als ulls—. T'estimo moltíssim.

—Angelet... —Es va acostar a grans gambades, va deixar caure les claus a terra i va enfonsar les mans en els meus cabells humits. Estava tremolant i em vaig posar a plorar, aclaparada en veure fins a quin punt em necessitava.

Vaig inclinar el cap en l'angle que ell volia. En Gideon em va segellar la boca amb una possessió abrasadora, degustant-me amb llepades lentes i profundes. La passió i el desig esclatava en tots els meus sentits, vaig gemegar i vaig agafar-me amb força al seu jersei. El seu gemec de resposta em va fer vibrar per dins, els mugrons se'm van posar erectes i un calfred em va recórrer tot el cos.

Em vaig fondre en ell, li vaig treure la gorra per poder enfonsar els dits en aquells cabells negres i sedosos. Em vaig deixar endur pel petó, arrossegada per la seva intensa carnalitat. Se'm va escapar un sanglot.

—No —va mussitar, desfent el petó per agafar-me la mandíbula. Em va mirar als ulls—. Quan plores m'esquinço per dins.

—És que és massa fort —vaig dir, tremolosa.

Els seus ulls semblaven tan cansats com els meus. Va assentir amb expressió seriosa.

—El que vaig fer...

—No, això no. Em refereixo al que sento per tu.

Va fregar la punta del nas contra el meu, mentre m'acariciava amb tendresa els braços nus amb aquelles mans tan virils. M'encantava el seu tacte.

—Gràcies —vaig mussitar.

Va tancar els ulls.

—Déu meu, quan has marxat aquest vespre... no sabia si tornaries... si t'havia perdut per sempre...

—Jo també et necessito, Gideon.

—No demanaré disculpes. Tornaria a fer-ho. —Em va agafar amb més força—. Les opcions eren ordres d'allunyament, augment de seguretat, vigilància... per a la resta de la teva vida. No hi havia cap garantia de la seguretat excepte que en Nathan fos mort.

—Vas tallar amb mi. Em vas fer fora. Tu i jo...

—Per sempre. —Em va posar les puntes dels dits sobre els llavis—. S'ha acabat, Eva. No discuteixis per una cosa que ja no es pot canviar.

Vaig apartar-li la mà.

—S'ha acabat? Podem estar junts, ara, o encara hem d'amagar la nostra relació a la policia? Encara tenim una relació?

En Gideon em va aguantar la mirada, sense amagar res, deixant al descobert el dolor i la por.

—Això és el que he vingut a preguntar-te.

—Si depèn de mi, jo no et deixaré anar mai —vaig dir, amb vehemència—. Mai.

En Gideon va fer lliscar les mans pel coll i les espatlles, deixant-me un rastre càlid per on passava.

—Necessito que això sigui veritat —va dir, en veu baixa—. Tenia por que fugissis... que tinguessis por... de mi.

—Gideon, no...

—Jo no et faria mai mal.

Vaig agafar la goma de la cintura del xandall i la vaig tibar, tot i que no el vaig poder fer moure gens.

—Ja ho sé.

Físicament, no tenia cap dubte; sempre m'havia cuidat i protegit. Però emocionalment, el meu amor havia estat utilitzat en contra meva amb una precisió meticulosa. M'esforçava a conciliar l'absoluta confiança que en Gideon satisfaria les meves necessitats i la por inevitable d'un cor destrossat que encara s'estava curant.

—De debò? —Se'm va quedar mirant fixament—. Deixar-te anar em mataria, però no et vull fer mal per mantenir-te al meu costat.

—Jo no vull anar enlloc.

Va exhalar audiblement.

—Demà els meus advocats parlaran amb la policia, per veure com estan les coses.

Vaig inclinar el cap enrere i vaig prémer els llavis contra els seus. Teníem un pacte secret per amagar un crim, i mentiria si digués que en realitat no m'amoïnava —al capdavant, jo era filla d'un policia—, però l'alternativa era massa horrorosa.

—Necessito saber que pots viure amb el que vaig fer —va dir, en veu baixa, mentre em cargolava un floc de cabells amb el dit.

—Crec que sí. I tu?

La seva boca va buscar la meua de nou.

—Puc suportar el que sigui si et tinc a tu.

Vaig ficar les mans per sota del jersei, per buscar l'escalfor de la seva pell daurada. Tenia els músculs forts i en notava la forma sota els palmells. Aquell cos era una obra d'art seductora i viril. Li vaig llepar els llavis, i amb les dents li vaig agafar tot el llavi inferior i l'hi vaig mossegar suaument. En Gideon va gemegar. Aquell gemec de plaer em va recórrer tot el cos com una carícia.

—Toca'm. —Les paraules eren una ordre, però el to era de súplica.

—Ja ho faig.

Em va agafar la mà amb què li acariciava l'esquena i la va fer passar cap al davant. Em va posar el penis al palmell sense cap vergonya, somrient. Vaig cargolar els dits al voltant del membre dur i gros, i el pols se'm va accelerar quan em vaig adonar que sota el xandall no hi duia res més.

—Déu meu —vaig mussitar—. Em poses tan calenta...

Els seus ulls blaus em miraven intensament a la cara; li va pujar el color a les galtes i va entreobrir els llavis. Mai no havia intentat amagar l'efecte que jo li causava, mai no havia fingit que tenia més control sobre la seva reacció

per mi de la que jo tenia per ell. Això feia que al llit fos encara més excitant, perquè estava igual d'indefens que jo davant de l'atracció mútua que sentíem.

Vaig notar una opressió al pit. Encara no em podia creure que fos meu, que pogués veure'l d'aquella manera, tan obert, ple de desig i terriblement sexy...

En Gideon em va treure la tovallola. Va inhalar intensament quan va caure a terra i em vaig quedar al seu davant completament despullada.

—Oh, Eva...

La veu li tremolava d'emoció i em va fer negar els ulls. Es va treure la camisa pel cap i la va llançar a un costat. Després va allargar la mà cap a mi i se'm va acostar cautelosament, prolongant el moment en què les nostres pells nues es tocarien.

Em va agafar pels malucs, amb els dits inquietos, la respiració ràpida i dificultosa. Les puntes dels mugrons van ser el primer punt de contacte, cosa que em va enviar una ràfega de sensacions per tot el cos. Vaig panteixar. Em va estrènyer amb un gemec, em va alçar del terra i em va dur cap al llit.